

МОЛОДИЙ МЕДИК

№9, вересень 2018 р.

ОСВІТА – СВІТЛЕ СЛОВО

Нехай першокурсникам та всім студентам вона сяє все життя

– Посьвята у першокурсники у нас така чудова, що, мабуть, усі викладачі хочуть стати першокурсниками, – обернувшись до мене вранці 31 серпня промовив один із викладачів. Разом із ним та тисячами викладачів, першокурсників, їхніх батьків та друзів ми брали участь у щемному святі посьвяти вступників у студенти ВНМУ.

Знову двері університету відчинились для сотень молодих хлопців та дівчат, які обрали для себе професію лікаря. Попри важку демографічну ситуацію в Україні та прохідний поріг у 150 балів, який повинні були здолати цьогорічні вступники, прийом до ВНМУ пройшов успішно.

– В нашому університеті не зменшується кількість студентів, – сказав у своїй вітальній промові ректор ВНМУ, академік НАМН України, професор Василь Максимович Мороз. – Більше того, цього року студентами ВНМУ стали близько 400 громадян інших країн. За показником поданих заяв наш навчальний заклад увійшов у число лідерів серед університетів країни. Натомість, конкурс у ВНМУ був найвищим серед закладів вищої медичної освіти України.

Відмітивши, що близько ста випускників нашого університету цього

року поїхали за кордон, Василь Максимович закликав нинішніх першокурсників залишатись працювати у нашій країні:

– Крайшої за нашу, землі немає ніде. Думаю, що коли ви закінчите університет, у вас буде висока зарплата. Бо лікар повинен отримувати найвищу у світі заробітну платню. Так є у багатьох країнах, і так буде у нас.

І надія, що випускники Вінницького національного медичного університету добре зарекомендують себе на професійній ниві, є: цьогоріч студентами нашого вишу стали 17 абітурієнтів, які набрали 200 балів на ЗНО. Їх всіх та їхніх батьків квітами та подарунками з символікою університету привітали студенти-відмінники п'ятого та шостого курсів. Згадали на посьвяті й першокурсницю Катерину Себіжу, яка працювала медичною сестрою у АТО.

Від імені Кабінету Міністрів першокурсників привітав Олег Валерійович Бірюк, завідувач відділом з питань охорони здоров'я Департаменту гуманітарної та соціальної політики Кабінету Міністрів України.

– Професія лікаря нелегка, але у світі є дві професії, здобувачі яких складають присягу та дають клятву. Це військові та медики. Тому

цініть, будь ласка, цю професію. У першу чергу подякуйте собі, своїм близьким за те, що вони свого часу створили такі умови, щоб ви могли абсолютно нормально вчитись, здавати ЗНО та вступати до лав цього університету. А професорсько-викладацький склад вишу, впевнений, докладе максимум зусиль, аби ви були найкращими, – сказав Олег Валерійович.

Від Вінницької обласної державної адміністрації першокурсників привітала директор департаменту охорони здоров'я Людмила Олексіївна Грабович. Вона побажала студентам наснаги до набуття знань, а також – пронести свій фах та диплом до кінця робочого віку.

Конкурентоспроможними на ринку праці першокурсникам побажав стати заступник директора Департаменту освіти і науки облдержадміністрації Валерій Григорович Бачинський. А директор Департаменту медицини міськвиконкому Олександр Володимирович Шиш, підтвердивши, що конкуренція вже почала працювати на первинній медичній ланці, побажав студентам скористатись доступом до науки, аби набути переваг перед колегами.

Закінчення на 2-й стор.

СТУДЕНТИ ВНМУ СТАЛИ МОЛОДШИМИ ЛЕЙТЕНАНТАМИ

76 студентів Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова, які першими пройшли курс навчання на військовій кафедрі, склали присягу на отримали звання молодшого лейтенанта медичної служби запасу.

Урочиста церемонія відбулася 28 серпня на території військової частини, де вони проходили підготовку. Іншими навчальними базами для них стали Військово-медичний клінічний центр Центрального регіону та, звичайно, альма-матер.

За словами завідувача кафедри медицина катастроф та військової медицини Миколи Васильовича Матвійчука, майбутні медики пройшли вишкіл аналогічний тому, який проходять призвонники строкової служби:

— Бойова підготовка, стройова підготовка, підготовка одиночних окопів, відпрацювання всіх тактичних навичок ведення бою та евакуації поранених з поля бою. Фактично, це програма підготовки молодого бійця.

40 випускників кафедри виявили бажання після закінчення медуніверситету вступати до Військово-медичної академії у Києві. У цьому вони наслідуватимуть тих, хто проходив курс за програмою підготовки молодших лейтенантів медичної служби запасу за рахунок годин Військово-медичної академії. Із 40 випускників, які закінчили навчання у 2018 році, 33 подали документи для вступу до Академії, з них 32 вступили.

— У 2010 році у більшості медичних вишів України військові кафедри були закриті. Але після початку війни на сході України у 2014 році це питання було переглянуто та на підставі низки Постанов Кабінету Міністрів України почалося відродження кафедр та поновлення підготовки

студентів за програмою офіцерів запасу. Ліцензований обсяг підготовки таких фахівців для ВНМУ затверджено на рівні 150 осіб: 25 за рахунок бюджету та 125 – на контрактній основі, — розповідає Микола Васильович.

Термін навчання за програмою – два роки. Навчатися можуть студентів четвертого-п'ятого курсів медичних факультетів та третього-четвертого стоматологічного та фармацевтичного. Критерії відбору чотири: стан здоров'я – його перевіряє медична комісія при військоматі, — належний рівень знань із теоретичних дисциплін, психофізіологічний відбір та, звичайно, мотивоване бажання студентів.

— На кафедрі сформований міцний колектив викладачів, які мають відповідний досвід бойових дій і успішно передають свій досвід майбутнім колегам. Це підполковник медичної служби Подольян Володимир Миколайович, полковник Сивак Віталій Миколайович, полковник Колесюк Віталій Степанович, підполковник Івашкевич Михайло Семенович, підполковник Слободян Віталій Васильович, — зазначає завідувач кафедри.

ОСВІТА – СВІТЛЕ СЛОВО

Початок на 1-й стор.
Закінчення на 2-й стор.

Але, мабуть, найоригінальніше першокурсників від імені Вченої ради університету привітала професор кафедри нормальної анатомії та начальниці навчального відділу ВНМУ, Людмила Василівна Фоміна:

— Освіта – це таке світле слово, і хай воно вам

сяє протягом всього вашого життя. Наша робота присвячена тому, щоб не тільки навчити вас медицини, а й розвинути кожен особистість, унікальність, таланти, навчити любити людей, хворих, один одного, взаємоповаги, поваги до батьків, які вас благословляють на важку роботу. І з цього дня ви повинні знати, що вихідних у лікаря немає.

Символічний ключ до знань та студентські квітки студентам вручила шестикурсниця, стипендіатка стипендії імені Миколи Амосова Надія Барзак. Від імені батьків першокурсників студентів привітав Віктор Вікторович Шафранський – директор Інституту

громадського здоров'я та медико-психологічної реабілітації Національного медичного університету імені Богомольця

А от випускниця підготовчого відділення, громадянка Анголи Лейла Бунга привітала присутніх українською мовою, зачитувавши слова Кобзаря, який закликав своїх дітей йти в Україну.

Для учасників свята виступив ансамбль танцю «Візерунки», декілька танцювальних композицій виконали Юлія та Олег Лепетенки, заспівали другокурсник Владислав Шакун та першокурсниця Наталя Дмитренко.

Вікторія Родінкова
Фото Валерія Сізова

ВРЯТУВАЛА ЖИТТЯ ПОДРУЗІ

Студентка 4 курсу медичного факультету №1 Русана Кукенко врятувала життя подрузі, з якою поїхала відпочивати на море цього літа.

За зібраність та мужність дівчину на урочистій посвяті у студенти ректорат ВНМУ нагородив почесною грамотою. Дівчині також подарували футболку із емблемою університету.

В інтерв'ю для «ММ» дівчина розповіла, що поїхала влітку відпочивати у Запорізьку область, у селище Кирилівку.

Там у її подруги на нозі розкрилася вена, що намокла у солоній морській воді.

— У моєї подруги було поверхнєве розширення варикозних вен. Від того що шкіра на морі розмокла, вена розкрилася та розпочалась кровотеча. Кров витікала з рани на землю, на траву й залишала на ній доріжку. Коли подруга побачила кров, то втратила свідомість, і в неї розпочався епілептичний напад. Я її вивела з епілептичного стану, зупинила кровотечу, а згодом мені на допомогу прийшла медична сестра, що чергувала на базі, де ми відпочивали, — розповіла Русана.

Згодом дівчина наклала й постійну пов'язку на розширену вену подруги, купивши перев'язочний матеріал у аптеці.

— Все зробила так, як вчили нас в університеті, — реєструє студентка.

Спілкувалась
Вікторія Родінкова

ПОЗА РЕЙТИНГОМ ТА ПОЗА КОНКУРЕНЦІЄЮ

На змаганнях бригад швидкої допомоги Вінниччини найкращі результати показала студентська команда ВНМУ

Із п'ятого по сьоме вересня у місті Бар проводився третій етап обласного чемпіонату бригад екстреної медичної допомоги, у якому взяли участь 13 команд із районів області. У якості учасника поза рейтингом виступила команда студентів Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова, до складу якої увійшли Олег Гаврилук (6 курс 58 група), Усенко Наталія (3 курс 24а група) та Діба Олександр (3 курс 24 група).

Їхня підготовка до змагань проводилася на кафедрі медицини катастроф та військової медицини ВНМУ під керівництвом доцента кафедри Корольової Наталії Дмитрівни. І саме вони показали найкращі

результати, залишивши позаду призерів конкурсу, набравши 547 балів у той час, як команда із Шаргорода, що посіла перше місце, – 503. На другому були представники Вінниці, на третьому – команда із Калинівки.

— «Дорослі» бригади у більшості розраховували на досвід, а наші студенти готувалися за протоколами і задіювали при огляді «пацієнтів» стандартний алгоритм огляду. А професіонали бачили щось одне, від нього відштовхувалися – і в цьому була їхня основна помилка, – розповідає студент шостою курсу ВНМУ Юрій Василець. Він та його однокурсниця Яна Скоробогач увійшли до складу журі як учасники та переможці аналогічних всеукраїнських змагань серед студентських ко-

манд.

У ході змагань команди мали виконати по п'ять завдань, умови яких були максимально наближені до реальних. При цьому авторами завдань були вінницькі лікарі-члени бригади швидкої допомоги, яка у 2008 році посіла перше місце на всеукраїнських змаганнях.

— Завдання були практичні: виклик, на виклику або манекен, або людина, яка грала роль пацієнта і симулювала певні симптоми. «Пацієнта» оглядали,

за необхідності підключали певну апаратуру, проводили обстеження та на підставі отриманих даних проводили маніпуляції на манекені або просто пояснювали, що мають робити, – розповідає Юрій Василець.

За відмінні результати, що були продемонстровані під час змагань, учасники команди ВНМУ отримали грамоту та грошові премії від директора департаменту охорони здоров'я Вінницької облдержадміністрації.

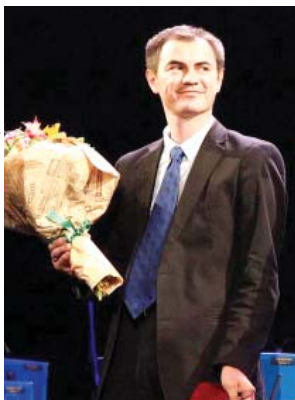
МЕДИЧНИЙ ОСКАР 2018 «ОРДЕН СЯТОГО ПАНТЕЛЕЙМОНА. ЧЕСТЬ МЕДИЧНОЇ ПРОФЕСІЇ»

9 серпня 2018 року у Національному академічному драматичному театрі імені Івана Франка відбулася значима подія для української медицини: найкращих українських медиків, волонтерів, нагородили Орденами та Медалями Святого Пантелеймона.

У 2018 році було ухвалено рішення вперше запровадити «Медаль Святого Пантелеймона», якою нагороджуватимуть найдостойніших молодих медичних працівників віком до 35 років. Цього року «Медаль Святого Пантелеймона» поповнила наукові відзнаки нашого університету.

Щиро вітаємо доцента кафедри фтизіатрії з курсом клінічної імунології та алергології Дудника Андрія Борисовича — переможця серед молодих вчених у номінації «За наукові розробки в медицині».

Дудник Андрій Борисович працює над розробкою нових методів діагностики та лікування туберкульозу (12 публікацій в

Scopus), h-індекс – 4.

Лауреат всеукраїнського конкурсу «Новітній інтелект України 2014», акредитований спеціаліст, стипендіат Європейського респіраторного товариства 2012 року, USAID TB CARE II 2013. Активний учасник Міжнародних форумів, пройшов стажування у 10 країнах світу для запровадження кращого досвіду на рідній землі. Є відповідальним координатором від України в проєкті «Innova4TB» учасниками якої є 8 країн світу.

Також в п'ятірку кращих молодих лікарів України у номінації «За лікарське мистецтво» увійшла лікар-інтерн кафедри акушерства та гінекології №2, професійна, перспективна, патріотична Ковач Вікторія Олегівна.

Бажаємо творчої наснаги та подальших досягнень нашим достойним колегами!!!

Голова Вінницької Регіональної експертної Ради «Орден Святого Пантелеймона» Довганюк І.Е., секретар Ради Гиренко К.В.

СТУДЕНТИ ВНМУ ВИБОРОЛИ ПЕРШЕ МІСЦЕ У ВСЕУКРАЇНСЬКІЙ ОЛІМПІАДІ З ПРОГРАМУВАННЯ

14-16 вересня 2018 року в Тернопільському національному педагогічному університеті імені Володимира Гнатюка відбувся II етап Всеукраїнської студентської олімпіади з програмування – чвертьфінал Міжнародної студентської олімпіади з програмування ACM-ICPC у Південно-Західному регіоні.

Програмування є основою сучасних інформаційних технологій і систем, які широко застосовуються в медичній практиці. Наші студенти вирішили спробувати свої сили і не дарма – команда у складі Чорного Євгенія (III курс, 2 група), Лукашенко Анни (III курс, 2 група), Лашкевича Миколи (III курс, 15 група) виборола перше місце серед ВНЗ природничого напрямку. Бажаємо команді і їх тренеру, доценту кафедри біофізики, інформатики та медичної апаратури Ревенку Віктору, подальших здобутків і перемог.

ЛІТО СТУДЕНТСЬКИХ СТАЖУВАНЬ

За програмою обмінів лікарні Європи відвідали четверо студентів ВНМУ

Вінницький національний медичний університет є частиною програми IFMSA, у рамках якої студенти можуть обирати стажування за певною спеціалізацією у іншій країні. Цією можливістю влітку 2018 року скористались чотири студенти ВНМУ.

Португалія – країна, де варто стажуватись

Купу яскравих вражень, професійного досвіду та висновків привезла з Португалії шестикурсницяз 14 групи Ольга Мотузенко. У липні вона їздила на міжнародний професійний обмін до міста Ковільян у Португалії, де стажувалась у відділенні внутріш-

ньої медицини центральної лікарні CovaDaBeira.

Ольга говорить, що це – її третє та найкраще студентське стажування. Воно для неї було дуже корисним, бо, зокрема, була можливість багато слухати.

– В обов'язки стажерів входила присутність на ранішньому обході та клінічний розбір кожного хворого. За нами був закріплений професор. Оскільки хворі розмовляли лише португальською, лікарі нам попередньо готували інформацію, історію хвороби, розповідали нам кейс, а ми, відповідно, застосовували всі фізикальні методи дослідження пацієнта – аускультацию, пальпацию, перкусію, вимірювання артеріального тиску, температури пацієнтів вушним термометром.

В наші обов'язки входило виконання дозиметрії, яка там виконується рутинно – забір артеріальної крові, який здійснюється на променевої артерії. Дивляться газовий склад крові, апаратам вони не довіряють.

В Португалії люди живуть дуже довго. Наймолодший мій пацієнтці було 88 років. Іншим було по 89, 95, 96. У мене були такі бабусі, які дозволяли практикувати на них буквально все. Я під враженням, адже на шостому курсі я вже тверезо оцінюю, що я бачу, роблю, і наскільки воно правильне, – розповіла дівчина.

У відділенні шестикурсницяз бачила, як виконують пункційну біопсію печінки у молодій жінки:

– У нас такі маніпуляції в терапевтичних відділеннях не проводяться. У Португалії терапевт повинен володіти загальними принципами хірургічних маніпуляцій. Постановка підключичної артерії, капіталізація стенової вени, пункція, обробка пролежнів – хірургічний догляд також виконують терапевти, хірург на це не викликається, – коментує побачене студентка.

Був і цікавий випадок: у пацієнтки був встановлений пейсмейкер.

– Не у кожній лікарні трапляються такі хворі, і у нас була можливість послухати серцеві тони з пейсмейкером, – радіє дівчина.

Згодом на прикладі цієї пацієнтки вона побачила, що таке справжній дренаж по Бюлау, який цій хворій поставили після пневмотораксу.

Ольга розповідає, що звітність у португальських лікарнях повністю комп'ютеризована: немає жодного бланка, папірця, всі щоденники дослідження вносяться у єдину систему і – все. У захваті дівчина й від забезпечення лікарні:

– Для хворих є піжами, нічні сорочки, білизна. Обхід починається з того, що санітари приходять у відділення та миють й чистять усіх хворих. Поки бабусі та дідусі не будуть помиті й нагодовані, аж до того, що у бабусь підфарбовані губи, лікарі до них не заходять.

Відмінним від України у Португалії є те, що у лікарнях є спеціальна терапевтична реанімація. Це середній відсік (middle unit), велике приміщення, де є декілька палат, і одна з них – загальна, зроблена за принципом реанімаційної. В ній є пост та п'ять ліжок.

– Якщо людина прибуває в лікарню в тяжкому стані, в неї важка терапевтична патологія типу коми або гепатиту, то її забирають у цей middle unit, такі пацієнти не лежать разом з тими, у кого оперовані апендицит чи кишкова непрохідність. Якщо таким пацієнтам стає краще, їх переводять у терапевтичне відділення, якщо гір-

ше – у звичайну реанімацію.

Ольга відмічає, що локальний комітет IFMSA дуже добре організував перебування стажерів у Ковільяні

– Це місто розташоване у горах, але кожен день нам влаштовували соціальну програму. Ми з'їздили на Мадейру, у Порто та у Лісабон, піднімались пішки на найвищу вершину, спостерігали сонячне затемнення. Португалія – країна, в яку варто поїхати на стажування, – говорить студентка.

За активність на практиці її куратор відмітив Ольгу рекомендаційним листом, який може знадобитись дівчині при подальшому працевлаштуванні.

Страхова медицина покращує систему охорони здоров'я

У Болгарії, у місті Плевен, у відділенні пульмонології та фізизіатрії лікарні УМБАЛ «Георги Странски», провела чотири тижні серпня студентка 6 курсу 2 групи Оксана Казмірчук у рамках професійного обміну SCOPE, який є частиною програми IFMSA.

Дівчина розповіла, що робочий день студентів розпочинався о восьмій ранку з п'ятихвилинки, на якій обговорювались пацієнти. Після цього разом з іншими студентами, які працювали тоді у відділенні, Оксана йшла проводити найпростіші маніпуляції – вимірювати хворим артеріальний тиск, температуру, брала участь у професорському обході. Брала участь студентка й у розборі особливостей обстеження та лікування пацієнтів, проводила інші рутинні обстеження.

– Мені здалося, що там торакоцентез, УЗД плеври проводять частіше, ніж у нас, – говорить дівчина. – Стажу-

вання мені сподобалось у плані між-культурного обміну, але, якщо порівняти наші терапевтичні відділення та їхні, то в них трохи більше уваги приділяється збору анамнезу, обстеженню пацієнтів, — говорить Оксана.

За можливостями ж обстеження наші лікарні практично не відрізняються від тієї болгарської, де побувала дівчина. Однак система охорони здоров'я в Болгарії, вважає студентка, все ж таки трохи краща за українську, зокрема, за рахунок страхової медицини.

Найкращий досвід – в Україні

Студентка 5 курсу 2а групи Дар'я Ніколюк стажувалась в Угорщині.

— Моє стажування проходило у Дебрецені, другому за розміром місті Угорщини, в клініці університету Дебрецена, у відділенні акушерства та гінекології, — розповідає дівчина. — Була можливість бути у всіх частинах самого відділення – у пологовій залі, операційній кімнаті, приймальному відділенні, відділенні невідкладної акушерської та гінекологічної допомоги. Досвід, який я там отримала, багато для мене значить, тому що була можливість випробувати себе практично у всьому – у проведенні оглядів, веденні документації у системі охорони здоров'я Угорщини, асистуванні лікарям у маніпуляціях та під час операцій, допомагала під час приймання пологів – я спробувала дуже багато у плані практичної частини. Керівник, який у мене був, поділився своїм досвідом з гінекології. Була можливість порівняти умови праці лікарів в Україні та в Угорщині. Я почерпнула для себе багато нового та хотіла б втілити найкращий досвід тут, в Україні.

Дівчина вважає, що в організації допомоги при пологах різниця між Україною та Угорщиною є різниця. Перше за все, це – обладнання, забезпеченість відділення усіма необхідними матеріалами, страхова медицина, краще обладнані операційні.

— Під час пологів необхідно стежити за станом малюка. У нас в Україні є ехотопографи, за допомогою яких кожні 20 хвилин можна перевіряти стан плodu. В Угорщині ж використовують спеціальні пристрої, які одночасно відслідковують та постійно показують на моніторі серцебиття плodu та скорочення матки. Це автоматизовано й дуже зручно, бо ми можемо одночасно слідувати і за станом матері, і за станом дитини. В ординаторській є великий екран, на якому відображається інформація стосовно кожного пацієнта, й можна слідувати буквально з будь-якого місця за станом як дитини, так і матері, яка народжує, — ділиться враженнями

студентка.

Сподобалась Дар'ї і організація часу лікаря:

— В Угорщині у кожного лікаря є закріплена за ним медична сестра, якій лікар надиктовує інформацію, що безпосередньо вводиться у внутрішньолікарняну програму, — говорить дівчина. — Є й паперові картки, але це – просто роздруковки того, що було внесене у комп'ютер. Тобто лікар не марнує свій час на мемуари стосовно кожного пацієнта. Все відбувається синхронно. Вважається, що час лікаря цінний і його потрібно витратити на практичну діяльність більше, ніж на ведення документації. Звичайно, лікарі також мають доступ до бази даних та можуть її переглядати, вносити якісь доповнення, якщо вони мають час. Але, як правило, цим займається медична сестра.

Дар'я рекомендує іншим студентам також вивчати мови й відвідувати стажування для того, щоб розвивати себе, розвивати систему охорони здоров'я в Україні та здобувати новий досвід.

Неймовірний досвід пошуку маркерів раку

Студент Вігнеш Ченна, шестикурсник ВНМУ, який очолює проведення студентських обмінів у ВНМУ, й приїхав вчитись до нас із Індії, на стажування поїхав до Польщі. Там, у медичному університеті міста Белосток, він виконував дослідницький проект, присвячений прогнозуванню та попередженню виникнення раку у людини за допомогою молекулярних маркерів.

— Це був неймовірний досвід, — говорить Вігнеш. — Я вивчив багато нового та познайомився із Нобелівським лауреатом 2012 року з хімії, доктором Робертом Левковичем (Dr. Robert J. Lefkowitz).

**Спілкувалась
Вікторія РОДІНKOBA**

ДО ВІННИЦІ – ЗА ВИВЧЕННЯМ ПРИРОДИ Й ЛІКУВАННЯ АЛЕРГІЇ

У той час, коли вінницькі студенти-медики набували досвід в Європейських клініках, до Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова у рамках програми IFMSA також завітав студент-другокурсник медичного факультету університету Анкари (Туреччина) Серхан Соркун (Serhan Sorkun).

У Вінниці хлопець виконував дослідницький проект, присвячений біологічним, молекулярним та клінічним аспектам алергенів пилку рослин. Стажувався хлопець на двох базах – у навчально-науково-дослідній лабораторії вивчення алергенних факторів довкілля ВНМУ під керівництвом професора, д.б.н., Вікторії Родінкової та на кафедрі фтизіатрії з курсом клінічної алергології та імунології ВНМУ під керівництвом доцента, к.мед.н., Артемія Богомолова.

Упродовж декількох тижнів навчання Серхан вивчив склад алергенів та сезонність їх зміни у повітрі як у європейському контексті, так і для Туреччини, познайомився з сучасними методиками діагностики та лікування алергії.

У вихідні дні студент подорожував до Одеси, Львова, Києва. А приємним бонусом останнього тижня стажування для Серхана стало знайомство з роботою кафедри медичної реабілітації та медико-соціальної експертизи.

MM

ВІЛЬЯМУ ШЕКСПІРУ ПРИСВЯТИЛИ ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР

На кафедрі іноземних мов відбувся захід, присвячений річниці з дня народження видатного англійського драматурга, актора та поета Єлизаветинської епохи – Вільяма Шекспіра. Вчені стверджують, що епохи Ренесансу не існувало б як такої без Шекспіра та його творчості. Він створив безсмертні твори, в яких людство ось вже протягом чотирьох століть знаходить найяскравіше втілення самих себе.

Ренесанс дав світу багато відомих людей. Але Шекспір перевершив усіх. Шекспір був геніальним поетом, але не єдиним на той час, видатним драматургом, він був освіченою людиною, але багато його сучасників стояли вище за нього за освітою. Що ж його робить найвеличнішим серед великих?

Це – поєднання і дійсно колосальний інтелект, здатний проникати в суть речей. Великий поет, неперевершений драматург, незрівнянний психолог, він був також філософом першої величини.

Магічний вплив Шекспіра на духовне буття людства з плином часу помітно зростає: його п'єси не сходять зі сценічних підмостків, посідаючи найпочесніші місця в репертуарах кращих театрів світу. Не згасає й інтерес читацької публіки до його драм, герої яких давно вже стали вічними образами світової літератури, а їх репліки – крилатими висловами.

Безперечно, творчість Шекспіра не могла залишити байдужими викладачів і студентів Вінницького національного медичного університету імені М.І. Пирогова. Тому під керівництвом завідуючої кафедри іноземних мов з курсом латинської мови та медичної термінології, доц. Дудікової Л. В., доцентами кафедри Макодай І. І., Кондратюк А. Л. і Марловою А. С. було організовано та проведено вечір, присвячений творчості поета.

Під час вечора студенти та викладачі змогли повністю зануритися в життя і творчість Шекспіра. Слід відзначити роботу ведучих – Коломієць Дар'ї (2 курс, 21 а група), Оленича Сергія (2 курс, 16 б група), Ратушняк Ірини (2 курс, 26 а група), Шеремети Анастасії (2 курс, 5 а група), які підготували цікаві факти з біографії поета. Їхня розповідь супроводжувалась демонстрацією численних медіафайлів, що відображали атмосферу шекспірівської доби.

Розповідь про Шекспіра була б неповною без згадки про шедеври, що з'явилися з-під пера цього видатного поета і філософа. Тому впродовж першої частини вечора присутні поглиблювали свої знання про трагедії «Ромео і Джульєтта» та «Гамлет». Зінченко Олександр та Оленич Сергій (2 курс, 16 б група) продекламували мовою оригіналу уривок із п'єси «Гамлет»: «To be or not to be».

У другій частині вечора студенти проявили власний творчий потенціал, декламуючи сонети Шекспіра. Кожний учасник намагався донести до слухачів глибокий сенс творів поета через призму особистісного бачення та світосприйняття. Однак, виступи окремих студентів, на нашу думку, були представлені особливо проникливо та оригінально.

Надзвичайно видовищним і креативним виступом, який не залишив байдужим нікого із присутніх, відзначились Проць Уляна (1 курс, 44 а група) та Мацьора Тетяна (1 курс, 21 б група) – дівчата декламували сонет Шекспіра під мелодію пісні «Shape of my heart» (музичний супровід Проць Уляни) в одязі та з аксесуарами, подібними до тих, що носили актори в XVI столітті.

Зворушливе враження залишив виступ Сидоренка Владислава та Павлюка Романа (1 курс, 41а група).

Чіткість англійської мови Владислава та напрохуд чутлива презентація перекладу Романом перенесли нас в епоху, коли творив великий поет.

Особливим артистизмом вразив виступ Бойко Софії (1 курс, 16 б група), яка декламувала сонет власного оригінального перекладу.

Переконаливо передати настрій романтичного сонету вдалося Бончук Діані та Титко Микиті (1 курс, 18 а група), виступ яких відбувався під супровід старовинної ірландської мелодії.

Вміло поєднали декламування сонету мовою оригіналу та його переклад Мизинюк Юрій та Пономаренко Ольга (1 курс, 11 а група). За допомогою інтонації, пауз та змістовних наголосів вони вдало передали настрій поетичного твору.

Яскрава презентація оригіналу сонету та незвичайна інтерпретація його перекладу привернули увагу до виступу Богатирьової Ольги (2 курс, 14 а група).

Деякі студентів представили свої власні переклади знаменитих сонетів Шекспіра.

Наприкінці вечора завідуюча кафедри іноземних мов доц. Дудікова Л. В. подякувала учасникам заходу за внесок у популяризацію творчості видатного поета та вручила іменні грамоти.

Всі ми сподіваємося, що дні пам'яті Шекспіра будуть проводитися щороку, адже такі заходи дають не лише змогу ближче познайомитись з життям поета, а й відкрити в учасниках безліч талантів та ще більше закохати в англійську – мову самого Шекспіра.

**Ратушняк Ірина, студентка 26а групи 2 курсу медичного факультету №2,
Бойко Софія, студентка 16 б групи 1 курсу медичного факультету № 1**

ПРОФЕСОР НАТАЛІЯ ВІТАЛІЇВНА КУЗЬМІНОВА – ЮВІЛЯР!

У липні відзначила свій ювілей доктор медичних наук, професор кафедри внутрішньої медицини №1 Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова, Наталія Віталіївна Кузьміна. Про свій шлях у медицину, роки навчання та мрії вона розповіла «Молодому медику»

— Чому Ви вирішили піти у медицину?

— Скільки я себе пам'ятаю – завжди мріяла бути лікарем. Лікарем була моя мама, ми жили на території лікарні, поряд була аптека, це було у Маріуполі, який тоді називався Жданів, і одні з найперших дитячих спогадів – упаковки з-під ліків, з яких я складала «аптечку». І думок про інші спеціальності у мене не виникало ніколи, хоча у старших класах школи мені пророкували майбутнє в технічних спеціальностях.

— У якій школі Ви навчалися?

— Коли мені було шість років, наша родина переїхала до Вінниці, і навчалася я у школі №15, вона була спеціалізована математична, найулюбленіший предмет – геометрія.

— Як до Вашого бажання піти у медицину ставилася Ваша мама?

— Вона відмовляла мене, казала, що це важка професія, яка потребує багато часу, сил і великої самовіддачі.

— Якою Ви були студенткою?

— Хорошою. Я навчалася у найкращій групі Вінницького медичного інституту, це була група імені Пирогова, і троє з наших студентів згодом стали професорами. У мене не було жодної четвірки – інших варіантів й бути не могло.

— Як Ви обрали свою спеціалізацію?

— Коли я вступала до інституту, я планувала стати гінекологом. І весь четвертий і п'ятий курси я двічі на тиждень ходила на нічні чергування у перший пологовий будинок і на п'ятому курсі вже самостійно приймала пологи. Але при цьому мені завжди подобалася терапія, я займалася у студентському науковому гуртку, моїм науковим керівником була професор Валентина Костянтинівна Серкова. Я була учасницею і переможницею республіканських турів олімпіад із терапії та учасницею Всесоюзних турів, мала перше місце у Всесоюзній конференції з терапії. Я мала квиток відмінника, який дозволяв першочерговий вибір циклу після п'ятого курсу. Але коли відбувався розподіл на цикли, мене у Вінниці не було, я була на олімпіаді чи конференції. І коли повернулася – розподіл відбувся, а я потрапила на терапію, хоча планувала гінекологію. Я хотіла добитися перерозподілу, але коли зайшла до Валентини Костянтинівни, вона запитала: «Малюк, ти хочеш

нам зрадити?». Мабуть, це і вирішило мою долю. Валентина Костянтинівна була і залишається моїм найкращим і найулюбленішим вчителем.

— Ви не шкодуєте, що так склалося?

— Ні. На шостому курсі я пішла працювати фельдшером на швидку допомогу, у мене були два нічних чергування на тиждень плюс всі вихідні. А після закінчення інституту я, працюючи старшим лаборантом на кафедрі факультетської терапії, залишилася працювати фельдшером на «швидкій» та паралельно проходила інтернатуру на кафедрі факультетської терапії на базі обласної лікарні ім. М.І.Пирогова. З березня 1992 року наказом тодішнього головного лікаря станції швидкої медичної допомоги Олександра Борисовича Жупанова, нині головного лікаря Пироговської лікарні, мене було переведено на посаду лікаря «швидкої допомоги». І саме стаж роботи там допоміг при вступі в аспірантуру, бо тоді в аспірантуру без щонайменше трирічного лікарського стажу не брали. І через п'ять років після закінчення інституту я захистила кандидатську дисертацію.

— Ви пам'ятаєте свій перший робочий день на «швидкій»?

— Скоріше, свій перший страх під час виїзду. Я тоді працювала фельдшером, була разом із лікарем. Ми приїхали на набряк легень, і лікар, яка знала, що я розумію, що робити, сіла заповнювати документи. І я зі страху почала набирати ліки в 5-ти кубові шприці (тобто без розведення) і тільки коли підійшла до хворого, прийшла до тям і виправила помилку. Так, що нічого загрозливого для хворого я не встигла зробити. Бувало по-різному, але такий досвід роботи в екстремальних умовах не дає жодна інша практика.

— Ви давно займаєтесь викладацькою діяльністю. Сьогоднішні студенти відрізняються від студентів Вашого покоління?

— Я б так не сказала. Завжди були ті, хто навчався та хотів отримати професію. Але сьогоднішні студенти мають більший доступ до інформації, і головне, аби вони знали, де саме та яку саме шукати.

— Що Вам найбільше подобається у Вашій роботі?

— Бачити результат, бачити, що ти реально можеш на щось вплинути, по-

легшити страждання пацієнта та покращити якість його життя. Більшість наших пацієнтів мають хронічні патології, вилікувати які неможливо, але якщо ти можеш полегшити перебіг захворювання – це вже чудово. І мені подобається викладати, хоча я ніколи про це не мріяла. Але я відчуваю задоволення від того, що можу передати свій досвід та свої знання та допомогти освоїти професію тим, хто цього прагне.

— Ваші діти теж медики?

— Ні. Професія лікаря важка та не допускає сумнівів. Якщо ти вагаєшся, хочеш бути лікарем чи ні – значить, це не твоє, значить, насправді не хочеш. Медицина – це велика відповідальність та постійне самовдосконалення. Тому якщо немає готовності до такого навантаження – краще обрати інший шлях.

— У вільний від роботи час чим полюблюєте займатись?

— Нажаль, вільного часу практично немає. Коли я навчалася в інституті, я завжди думала, що коли я його закінчу, у мене буде хоча би трохи часу на улюблені справи. Але цього не сталося. І навіть якщо я інколи дивлюся телевізор, я щось роблю паралельно: або працюю за комп'ютером, або нащо перевіряю. Більше часу не з'явилося, і з кожним роком його стає все менше. Але якщо говорити про те, щоб виділяти час, – то це, звичайно, подорожі та книги. А ще я полюблюю займатись квітами та маю собак, яким теж потрібно приділяти увагу.

— Ваші улюблені квіти?

— Троянди.

— Є країна чи місто, куди Ви мрієте повернутися?

— Париж. Мені подобається багато міст: і Барселона, і Будапешт, і Рим, і Прага. Але Париж – найулюбленіше.

— Ваша мрія.

— Щоб усі близькі люди були здорові. Це найголовніше. І щоб стан нашого здоров'я дозволяв нам витрачати більше часу на себе, подорожувати, дізнаватись та бачити щось нове.

Катерина Баркалова

НЕ СТАЛО «МАМИ» СТОМАТОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ

Пішла з життя Тамара Тимофіївна Постолювська

16 червня 2018 року Вінницький національний медичний університет та медична громадськість прощалися із доцентом кафедри загальної гігієни та екології, колишньою деканом стоматологічного факультету ВНМУ, Тамарою Тимофіївною Постолювською. Народилась Тамара Тимофіївна у Вінниці 9 червня 1946 року, з відзнакою закінчила середню вінницьку школу №2, а потім – Вінницький медичний інститут. Після закінчення інституту працювала лікарем-педіатром, неонатологом у першому пологовому будинку.

Але найтриваліший час свого життя, з 1975 року, Тамара Тимофіївна працювала у ВНМУ. Була асистентом, потім – доцентом кафедри загальної гігієни та екології, з 1980 по 1994 роки – заступником декана педіатричного факультету, а згодом, з 1994 до 2017 року, – деканом стоматологічного факультету ВНМУ.

- Вона була великим патріотом своєї держави, університету, людиною, яка все життя творила та робила людям добро, виховавши багато тисяч лікарів, – сказав на прощальній панахиді у актовій залі ректор ВНМУ, академік НАМН України, професор Василь Максимович Мороз.

Прізвисько «мама» студенти дали Тамарі Тимофіївні, коли вона працювала заступником декана педіатричного факультету, й воно закріпилося за Тамарою Постолювською й надалі.

- Це свідчення ставлення Тамари Тимофіївни до людей, бо краще матері до дитини не може ставитись ніхто. А студенти дуже мітко підмічають відношення до себе. Так і пішло: «наша мама», – сказав Василь Максимович. – Тамара Тимофіївна була надзвичайно справедливою людиною, яка чесно виконувала свої обов'язки на будь-якій посаді. Особливо великий внесок у роботу

ВНМУ вона зробила після створення стоматологічного факультету. Не було ані бази, ані кадрів, коли її призначили, але упродовж перших десяти років Тамара Тимофіївна виконала кропітку роботу зі створення та становлення стоматологічного факультету.

Її заслуга тут неоціненна. Вона очолила раду стоматологічного факультету та до останнього дня була її головою. І як могла, працювала. Вона не могла без роботи. Настільки відважна, стійка, мужня людина. Вона боролась з важкою хворобою, й ми всі знаємо, як важко вона хворіла. Але коли ми відвідували її в лікарні, вона завжди з усмішкою зустрічала своїх відвідувачів, залишалась справжньою жінкою, незважаючи на важкий фізичний стан. Це надзвичайно важка втрата для нас. Людина живе, поки про неї пам'ятають, а Тамара Тимофіївна залишиться довично в історії університету.

Декан стоматологічного факультету Сергій Степанович Поліщук зізнався, що йому не хочеться вірити у те, що сталося:

- Дуже важко уявити відсутність Тамари Тимофіївни, це як важкий сон. Ми втратили глибу. Вона була наставником, з яким можна було говорити на будь-яку тему, отримати пораду, допомогу. Факультет був би трошки іншим, студенти були б трошки іншими без неї. Я отримав безліч дзвінків від випускників, й ніхто не вірив у те, що сталося. Те, що зробила Тамара Тимофіївна, як вона ставилась до людей, до студентів, залишиться в пам'яті стільки, скільки ми будемо жити. Всі, хто знав Тамару Тимофіївну, пам'ятатимуть її довго та тільки з найкращої сторони.

Професор Сергій Михайлович Шувалов, завідувач кафедри хірургічної стоматології та щелепно-лицьової хірургії ВНМУ, зауважив, що Тамара Тимофіївна була видатною жінкою, цілковито відданою університету.

- Ми завжди захоплювалися мужністю, з якою вона терпіла тяжку хворобу, вона була з нами до останнього дня. Ми це високо цінуємо. Усі люди – незамінні, й ми не думаємо про заміну її. Вона є незамінна. Все, що узяли від Тамари Тимофіївни доброго – у професійному та людському плані, – будемо пам'ятати завжди. Велике спасибі, Тамаро Тимофіївно, що були з нами, – сказав Сергій Михайлович.

Проректор з лікувальної роботи ВНМУ професор Василь Васильович Погорілий сказав, що його покоління цілком та повністю залежить та залежало від Тамари Тимофіївни. Вона знала кожного студента, кожного педіатра, пам'ятала здобутки й негаразди, що траплялися у його житті.

Бездоганним заступником декана, бездоганною жінкою, яка завжди була взірцем, назвала Тамару Тимофіївну професор Ольга Степанівна Яблонь, завідувачка кафедри педіатрії №1 ВНМУ.

- Вона була особливим заступником декана педіатричного факультету, а потім – деканом стоматологічного факультету. Всі пам'ятають її як дуже добру й дуже вимогливу, принципову та водночас людяну. Як людину, яка розуміла почуття студента, розуміла, коли треба допомогти та підтримати.

Рівнятися на Тамару Тимофіївну закликав голова профкому ВНМУ Микола Васильович Матвійчук.

Висловлюємо співчуття рідним та близьким покійної та всім тим, чиєму серцю була мила Тамара Тимофіївна Постолювська.

ММ

Новини науки Популярне знеболювальне назвали смертельно небезпечним

Прийом «Диклофенаку», за словами вчених, збільшує ризик смертельних захворювань на 50%

Дослідники з Данії встановили тісний зв'язок між застосуванням препарату «Диклофенак» і розвитком патологій судин і серця, що різко підвищує ризик смерті. Зокрема, вчені змогли пересвідчитися в тому, що прийом диклофенаку збільшує ймовірність виникнення смертельних захворювань на 50%.

У тому, щоце так, вони переконалися, проаналізувавши медичні дані про здоров'я 6,3 мільйонів осіб віком від 46 до 49 років. Про це дослідження пише MedikForum, посилаючись на British Medical Journal. Виявилось, що у людей, що

приймали диклофенак, є істотно вища ймовірність розвитку аритмії, ішемічного інсульту, серцевої недостатності та інфаркту.

Вчені порівнювали стан пацієнтів, що вживали саме диклофенак, з показниками роботи організму людей, які вживали інші знеболювальні (ібупрофен або парацетамол). З'ясувалось, що ті, хто приймав «Диклофенак», страждали від серцевих захворювань набагато частіше. Окремо автори роботи зазначили, що ознаки небезпечних ускладнень відживання «Диклофенаку» проявляються вже у місячний період його вживання. Препарат продається без рецепта.